

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

QUARANTA MIL DUROS.

MONÓLECH.

«Vaja, que digan lo que vulgan, que fassan lo que vulgan, jo haig de ser diputat.

»No faig discursos es cert; pero arrenglero 40 mil duros y no han vist mai vostés un discurs més convincent.

»Ab 40 mil duros á la mà no hi ha ningú que 'm resisteixi.

»Votes son trunfos y duros son vots.

»Hi ha déu mil electors á Barcelona, y 40 mil duros preparats, ó sigan quatre duros per vot. Are si, que 'l que desdenyi 'ls mèus quatre duros será que no vol sopar, y succehirà allò de qui no vota no sopa."

Aixis parla un candidat, passejantse pèl carrer d'Aragó.

DIÁLECH.

L' escena passa en una casa del carrer de Fontanelles. Interlocutors: un senyò gros y un sepyoret molt disminuit.

—Vol dir que 'n sortirem?

—Mira noy, encare qu' et's molt jove; tu mateix ho compendràs, si t' esplico...

—Qué?

—Que hi ha xelius en gran escala.

—Se 'n necessitan molts.
—N' hi ha moltissims.
—Quants?
—La Mar!..
—Set mil?..
—No fassas conversas, sino 'ls de l' *Esquella* tè l' agafarán y te la posarán en la secció de *trenca-closcas* per averiguar qui 'ls dona. ¿No veus? Are sense voler entre tú y jo ho havém dit.
—Dispensi; pero cuyti, digui quants n' hi ha?
—Quaranta mil.
—Victoria! Ab un exèrcit de quaranta mil soldats, hem guanyat la batalla.

EN LA REUNIÓ DE LLOTJA.

Lo senyoret disminuit:
«Al efecto de designar candidato, pido á la reunion que se nombre un comité compuesto de los señores Fulano, Mengano y Perengano.»

Lo president:
—Se aprueba?
Uns quants alabarderos:
—Sí.. sí..
Una pila de concurrents:
—Nosaltres no hi estèm conformes.
Lo president:
—Queda aprobado y se levanta la sesion.

Lo senyor gràs, que ab la pressa s' ha descuidat lo corbati á casa sèva y 'l senyoret magre, 's dirigeixen mütuament una riatleta d' inteligencia y de satisfacció.

Los quaranta mil duros comensan á fer de las sevases.

EN VARIAS CASAS.

—Escolti D. Fulano: vosté té moltes relacions en aquest barri qu'no es aixís?

—Ja veurá, alguna cosa podém ferhi.
—Per aixó que vosté ha sigut arcalde.
—Y que hi ha gent que 'm deuen bons favors.
—Y 'n no 'ls podria fer donar la firma pels interventors?

—Si 'ns enteniam... no dich que no.
—Ja veurá, pòrtim cinquanta firmas y conti desd're ab un centenar de duros.

D. Fulano (*apart*).—(A dos duros la firma: á duro 'n trobaré tantas com ne voldré: ganga positiva cinquanta duros.)

Lo ganxero (*apart*).—(A quatre duros la firma, jo 'n dono dos no mès: per aquest costat quedan cent duros per mi.)

L' escena se repeteix en varias casas y ván sortint compromisos darrera de compromisos.

Se buscan firmes ab activitat: qui la dona, qui la nega, qui diu que no vol darla fins al darrer moment: los quaranta mil duros qu' estavan reunits dintre de la caixa de una certa companyia, van distribuintse ab

assombrosa activitat, y la candidatura guanya terreno. No falta qui somia ab possehir l' acta, y qui pensa més ó ménos equivocadament que l' acta ha de bastarli per fer passar lo carril pèl carrer de Aragó, vencent totes las dificultats que fins are s' han oposat á la realisació de aquest projecte.

Pero si 'ls electors de Barcelona tenen dignitat, cumplirán ab lo seu deber.

Si hi ha qui creu que 40,000 duros son prou per comprar l' independència de Barcelona, es necessari de tota necessitat, qu' entre 'ls uns y 'ls altres l' hi dongan 40,000 desenganyos.

P. DEL O.

LO MATRIMONI.

QUADRO DE COSTUMS CONJUGALS.

Ego te absolio!

PRELIMINARS.

Avants de tirar avant lo que pretencen relatar, deffen una advertència. Ja 'm sembla sentir algun dels mèus lectors, que ab lo somris del desdeny als llavis, exclama:—Ves are que 'm conta aquest! si aixó ho veyém á cada pas! —Doncs, precisament per 'xo mateix es que ho contó. Jo soch dels que opinan que val tant lo que se sab, sent una cosa certa, com un original per coneixe, ó sino, apliquemhi 'l ditxo: «Val més un boig coneget, que un sabí per coneixe».... No pretenc negar lo dret d' invenció; pero menos pot negarse'm á mi, l' dret de relatar lo qu' es veritat; que val tant aixó, com allò y de vegadas més. Feta aquesta aclaració, passo á realisar lo meu intent.

LO PRIMER PAS.

En Josepet, es un bon xicot. Si, senyors; un bon xicot. Tè vintidos anys y viu felis. Ha cursat la carrera del comers y ab ella fins are ha anat passant, be ó malament. Fa mitj any qu' enrahhona ab la Tuyetas. (Qui es la Tuyetas?.... Vaig á dirloso. Es una noya de divuit anys, maca, alegre. 'S guanya 'l passament fent de modista: es bastant instruida y may l' hi han faltat pretendents.

Som á un vespre qu' ell, (com costum de nostre pá de cada dia) ha anat á esperarla allá hont trevalla. (Qualsevol que passés pèl carrer 'hont viu ella, veuria qu' es cert lo que vaig á dir.) S' estan los dos, acostats en lo lliudar de la porta de la escaleta. Som al hivern y fà aquell xim, xim, que tant amohina, y aquell ventet ian fi, capás de tallar tants llabis com hi hagués disposats. Per últim ella, (ab aquell posat *agre-dols*, mescla d' alegria y tristor, com un got de vi ab la meitat de vinagre (dispensin la comparansa) l' hi diu:—Pepe: «tú m' estimas?—Resposta d' ell, admirat:—¿Perque ho preguntas?—Per saberho.—Aixis, guanyas.—Bé,

respon.—Dona... ¿podrás duptarho?—Es que...—Vaja, digas.—Hauriam de fè un pensament, perque jo t' estimo: fà temps que *festejem* y haurias de demanarme aviat—Bè, dona... no t' apuris! Això es posarme una pistola al pit; pero en fin, cumpliré lo que vaig dir. Demà mateix parlo al tèu pare. ¿Estàs contenta?—Si.

—Vamos, adéu.—Adios.—Y en Josepet exten l' paraigas y ab lo consabut xip-xap, s' en vā a sopar tot formant los seus pensaments.

Ha passat un mes. A casa la Tuyetas hi ha molt tragi. Es que 'n Pepet, ha cumplert. La vā demanar y avuy se casan. Dèu los fassa ben casats! y que tingan bén llarga...

LA LLUNA DE MEL.

Son las set del mati. La Tuyetas se desperta.—¡Pepet!—¿Qué vols?—Son las set.—Bè, encare es dejorn.—Vols dir?—Si, dona: al escriptori no hi faig cap falta. Bueno, com vulgas.—No estém més bè aquí tots dos?—No hi ha dupte.—... (Passém per alt lo que poch més o menos poden pensar que 's diuhen) y... ja están llevats. Ja esmorsan. Tornan à riure, jugan; s' estiman cada dia ab més ardor. Passan lo dia anant a passeig. En Josepet ni 's recorda de la feyna: ván al teatre. Res de mirá la funció, ni esperá l' final: ¡ca! Tots dos tenen frisansa. L' amor que 's portan es immens. ¿Qué 'ls importa l' mon enter? Res: això es de-liciós! (dich jo) y en efecte, pero...

AL CAP D' UN ANY.

—Pepet!—¿Qué hi ha?—Ja t' llevas?—Si: tinch molta feyna.—Quédat un rato mes. Caram: sembla que tinguis frisansa per trevallar.—¡Oh noya! No dona pà 'l fe ninyerias: s' ha de mirar un altre cosa.—Es que...—Bè, bè, bè: no puch quedarme: y a més, qu' això d' estarse al llit fins tant tart; es molt... ¡qué vols que 't digui!... no sà.—Bè si: 'l qu' has dè dir, que no m' estimes.—Vaja sempre la mateixa! Es dir que si 'm quedo t' estimo, ó del contrari no!... No 'n volia saber d' altre!—Avants bè t' agradaba.—¡Oh!... avants, avants... era un' altre cosa, avants!—No buscabas pas tants arguments un any atrás (diu ella, somrient, com per evocarli un dols recort). Pero en Pepet es inflexible, y segueix la seva. 'S lleva, 's vesteix apresuradament y se 'n vā... Passém per alt lo qu' ella diu al veure un acte d' aquesta especie, perque al pensarhi fins sens' voler me tapo las orellas. Ja es mitj dia y dinan. Tots dos fan lo seu fet. Ella per probarlo (després d' una estona de silenci) l' hi diu:—¿Vols aquest tall?—No!—Tè, prenlo.—T dich que no!...—Al cap de un' altre estona:—Te aquesta cueta de peix.—Fug!... are que ja l' has tastada! Això fà massa criatura y ja no lliga que nosaltres ho fém.—Pero temps passat...—Temps passat, temps passat... era un altre temps; vetho aqui. —Som al vespre: ván a casa en Brauli qu' es lo seu sant; (en Brauli es un company d' en Pepet). Allí 's balla, 's riu, 's juga, 's menja y 's bêu. La Tuyetas, fà la broma per un costat. En Josepet, 's diverteix per un altre. Cap d' ells se recorda que siga casat. Y fan bén fet. Lo perqué podem pensarnoslo. Ja s' ha begut, menjat, cantat y ballat, y sols quedan quatre gats qu' están jugant quietament. Entre ells hi pren part en Josepet. La Tuyetas ja s' adorm, 's fastidia d' esperar y determina anarlo a trovar.—Anem?—l' hi diu.—Si, ja vā.—contesta ell. Passa un quart. Segona vegada, (ab més forsa).—Anem?—Vais, dona, vaig!—Passa mitja hora mès. (Tercera vegada, ab impetu y bombo y campanillas).—Anem!...—Calla, si pots!—Calla tú. Estich en lo meu dret, tinch son y aixis no 's déu tractar a una esposa! mal marit!—Calla, calla per Dèu. Anem: potsè aixis acabaré d' una vegada!—(En sent-fora.)—Quin génit! jves que haurá pensat la gent! Vamos que això no pot anar ni ab curriolas... ¡Casat! ¡casat!...

AL POCH TEMPS.

—Pepet!... ¡¡Pepet!!!... !!Pepeittttttt!... —¿Qué hi ha?—¡Toca son! Son las set...—¡Aaaaaaaa!—Be, que no t' llevas?—Si, dona, sì. Com qu' aquest dimoni de xicot no 'm deixa dormir! ¡Tota la nit, amunt y avall ab ell al bras y munyecas que més munyecas y plors que més plors!... Vaja, vaja! malehit siga 'l casori, y tot.—Veyas, Pepet: dom aquest culàtxo.—Bè bè, bè, bè: si vols, llevat, que ja es hora. Això no pot anar: darmes presa a mí, y tú dormir fins a les nou... això no sà mare de familiar!—¡Uy, uy!, ¡qué t' enramas! No sens com plora 'l nen? digas: 'me puch llevar?...—«Bueno, bueno»: Adéu!—Ja tenim en Pepet fora y a' ella queixantse de la seva sort que (segons diu) mes haguera valgut casarse ab un... Senyor y... «en fin».—Som al mitx dia (del 19 de Mars: sant del nostre heroe.) Dinà ab moros a la costa. Acabant de dinar, ella (recordantse d' altres anys,) l' hi diu (ab un carinyo molt ben fingit):—¿Qué sortirem?—Jo, sì: pero tinch un compromis, no pots venir.—Compromis, compromis!... Qui sab ab qui 'ls tens, aquest compromis!—Tuyetas!—Si, sì; no m' en retracto! no. Vets aquí la vida que 'm donas... pro, «bueno»: ves... jo també sortiré.—Si; prou que m' ho penso. Qui sab també, qui 't deu esperar!...—Insolent!... Duptar del meu honor... mes... bah!... no 'm mouré!—¡T creus enganyarme!... Com si quedante sola no poguesses fer lo que 't dongués la ganà!—¡Poca vergonya! ¡això 'm gosas a dir?—Calla: no insultis.—Encara m' hi sostinch!—

—Donchs i tèll... sostenti. (Y al dir això vola un plat enlayré!) Ella no vòl perdre, y comensa a trencar objectes y a tirarlos tot a rodar. Ell naturalment idem. Lo nen plora; dura la brega. Los veïns s' alarman. Ell y ella quedan mirantse de fit a fit.—Ja estàs content?—¿Y tú contenta?... Això no por anar! No es viure, al mon, y demanaré la separació; no hi ha més.—Tú, 'l divorci? Poca pena! Poca pena! Ab que t' hi faltat?... digas... Mèrit dolent!... Imbècil...—Posem punt final a la sèrie de disbarats deixats anar. Al últim s' han determinat de ferho. Sols que la familia no hi consent. Y 'l tribunal no hi trova causa fundada. Al cap-de-vall... res. S' uneixen altra volta van passant temps, y...

ARE.

Ja fa tres anys que vā passà lo que esplico. Han viscut los dos protagonistas, del modo que han pogut.. allò, mitxa figa, mitx rahim. Si be, no ha anat res enlayre, ni s' ha trencat cap mes trasto. Perque no 'n tenen cap, (puig no 'n' han pogut comprar altra vegada, ab tot y haber adelantat.) Si senyors si, adelantat; perque per punt final de lo que relato, tinch de fè 'ls a sabè, (si no ho saben) qu' en Josep y la Tuyetas, han adelantat... Tres criatures!!... Res! es lo foment de la producció nacional.

Fa de bon mirar del modo que jo m' ho miro, per are, que no crech res d' això de matrimoni. M' estranya 'l cambi qu' han fet los dos tipos; pero es cert, per més que sembla impossible!

Si senyors. ¡Qué volen ferhi. Jo 'ls hi fet coneixe á n' en Josepet y á la Tuyetas!... Qui sab si d' aquí algun temps lo seu tipo, se 'l miraran en mi mateix! Ab tot, dispensin y... ¡¡á la voluntat de Dèu!!

S. GOMILA.

Accedint á la súplica de un antich colobrador, inserítem lo següent reclam escrit en vers:

ALS MEUS AMICHS.

Amichs mèus, com que 'l ofici
de pintò no 'm pinta bè,
he pensat fè un benefici
(no sé si me 'l pintare.)

Mes si tots vos avieniu
per protegir á en Perico
tinch-l' Asiàtic lloch de istiu
ahont la funció vos dedico.

Se farà lo que tothom
sab que no cal que jo alabe
mon drama que tè per nom
Enseñar al que no sabe.

Y es lo títol tan exacte
que no 'l desmentix la trama,
com també aquell en un acte
titulat Final de un drama.

Per postres ab molt salero
la Srà. Martin fà
La mesa del cafetero
que ab tan èxit estrenà.

La Estévan també hi pren part
pera major lluïment
y ab dos amigas del art
quedarà 'l pùblich content.

En fi, de totas maneras
lo dissapte no faltéu
y lo que valen sabréu
Roca, Perez y Carreras.

Morera, Arévalo y altres
com en Cerbera y en Roig
que traballaran ab goig
tan per mi com per vosaltres.

No tinch per dirvos res més
lo dissapte dia sis
al vespre, portin dinés
si volen ferme fèls,

Y agrahit vos quedare
més que no cridéu 'l autor
si tots me fèu quedar bè
com desitjo.

POBLADOR.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Novedat de la setmana: estreno de Carmen opera de Bizet, posada en escena en la Sala Beethoven. Música fácil, agradable, com filla de la terra espanyola y depurada pèl geni francés. Ha perdut es cert las asperges castissas; pero ha guanyat en elegancia y bon gust. Es una manola educada als Boulevards.

L' èxit notable y merescut. La Galli-Marié vā donar probas de las sevàs qualitats vocals y artísticas, y entre 'ls aplausos generals del públich tinguè de repetirse l' Habanera, qu' es per cert una pessa que deseguida 's farà popular. Los demés artistas ván portar-se bè.

Las massas algun tant desencaixadas lo dia del estreno, sent d' esperar qu' en las sucesivas representacions sabrán afinarse.

En una paraula: Carmen promet tirar algunas representacions.

Al Espanyol no s' ha ofert altra novedat que l' estreno de una obra vella que sempre es nova, realitat lo dia del benefici de la Franco de Salas. Nos referimá garla.

La Voz pública de 'n Coll y Britapaja, en la qual dintre de un march sempre igual s' hi coloca una estampa sempre variada, ja que representa 'ls fets més culminants de l' any que acaba de transcorre.

La beneficiada, ademés, vā cantar ab la gracia que Dèu l' hi ha donat, la cansò La Macarena, alcansant aplausos dels aficionats al gènero espanyol.

Al Tivoli s' han presentat per amenizar las funcions los músics Re-mi Fa-sol, notables per més de un concepte, y que han sigut rebuts ab extraordinari aplauoso. Ademés s' ha desenterrat la popular producció: De Sant Pol al Polo Nort.

Lo ball Terpsicore, estrenat al Bon Retiro, en honor de la veritat hem de dir qu' es bastant magret.

La companyia italiana de Novedats diumenje vā donar l' Addio à Barcellona, emportantse'n las simpatías y l' admiració dels verdaders amants del art dramàtic. Apesar del seu mérit y de la gran varietat de sus funcions, no vā lograr vence l' indiferència de la granmajoria del nostre públic. Una concurrencia escassa però escullidissima, vā despedir á aquests fills del art, dignes per tots conceptes de molt millor acollida. Aquí 'ns quedem anyorantlos, y desitjant que si han de tornar, trobin aquí lo que 's mereixen: aplausos y pessetas.

Sembla que 'l Sr. Alegria se n' ha anat á Paris y Londres per contractar verdaderas notabilitats que vingan a reforsar las funcions que 's donan al Circo-Equestre. Celebraré que tinga bona sort.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Passava Felip II per una província del seu dominis y se l' hi presentà una comissió de una ciutat desitjosa de obtenir del rey un cert favor.

L' encarregat de dur la paraula ho feya molt malament; era un d' aquells oradors pesats y fastidiosos que arriban a ferse insoportables, y tant pessimament vā expressar-se, que 'l rey 's negà a concedir lo favor solicitat.

—Tenen alguna altra cosa que dirme? pregunta després.

Un dels diputats, qu' en la cara del rey havia llegit l' impressió de disgust que 'l discurs l' hi havia produït, respondéu timidament:

—Si, senyor: tenim que dir á V. M. una cosa: que 'ls nostres poderants nos han encarregat qu' en cas de que V. M. no 'ns complasqués, lo nostre company pronunciés un segon discurs.

Lo rey, comprendent la gracia, vā esclatar en una ratiña concedint lo que se l' hi demanava.

Jaume Rothschild, un dels célebres germans banquers, se trobava al seu despaig llegint una carta, quan va entrarhi un barò alemany molt encopetat.

Rothschild, sense deixar de llegir, digué maquinant:

—Prengui cadira, si es servit.

Lo barò, ofés al veure que no 's fixava exclusivament ab ell, digué:

—Es que jo só 'l barò Chouderkentrunk.

—Dispensi, respondéu en Rothschild, no me 'n havia adonat: prengui dues cadiras y sino tres.

Una frasse de Brigham Young, lo célebre apòstol de la poligamia mormona.

L' escriptor francés Mr. Pagés de Noyez parlava mal un dia de la costum que tenen los mormons de casar-se ab moltes donas.

—Perdonéu, vā respondre Brigham: hem de convenir en que 'l matrimoni es una cosa bona ó bè una cosa dolenta. Atenent á que 's practica en tots los països civils, casi hem de creure qu' es una cosa útil y profitosa. De lo bò per més que se 'n prenga may se 'n pren prou; aixis donchs es útil y saludable casarse ab moltes donas á la vegada.

ESQUELLOTS.

L' arcalde de Vilafant, lo diumenje passat, vā imposar que 'ls protestants batejessin á una criatura en lo riu Manol.

Aquests arcaldes son deliciosos, sobre tot pèl respecte que professan á las creencies dels seus administrats.

A veure qui es capás de contradirlos.

Ya se vé: com que resideixen en las riberas del Manol son arcaldes de ordeno y mano.

—S' ha imposat una multa al Marqués de Campo per l' injustificat retràs del vapor corrèu Barcelona en son darrer viatge á Filipinas.

Are falta saber si 'l Marqués de Campo podrà pa-

Un dia van embargarli 'ls mobles y van trobar que ni 'l llit en que dormia era seu.
Potser are trobaran que tampoch son seus los vapors-correus de Filipinas.

Anuncian á Madrit una repartició entre 'ls empleats de monedes de un y dos céntims, en pago de una part del sou.
Preparémnos á rebre 'l xuba sco de monedes petitas. Y à propòsit ¿quin nom las 'ai posaré?
Veyémo.
De las de 10 céntims se 'ra diu: perros grandes.
De las de 5 céntims perr os chicos.
Aixis donchs, de las de céntim y dos céntims n' haurém de dir cadellets y cedells.

A Granada s' han tancat las casas de joch y han comensat á sentirse petards.
No tingan por que se 'n sentin á Barcelona, ahont ab la major seguretat los jugadors tiran al monte.
Aquí ja varem dirho números endarrera: si no 's decideixen á tirarne la gent honrada á la porta de cada garito, al objecte de cridar l' atenció de la autoritat, nos quedem sense estruendo.

Tenim huelga de cotxeros de la tranya.
Un petit augment de sou y una hora per dinar es l' únic que demanan los cotxeros.
Perque fins are, si es cert que guanyavan poch, las cosas estavan tant bén disposadas que no tenian temps per menjar.

De manera que tot se compaginava.

* * *
Totas las empresas de las tranyas sembla que 's han arreglat, totas, ménos la de Gracia.
Lo mejicá Sr. Utoff no admets contemplacions, y se 'l hi atribuix la següent frasse:
—Mentre quedin camàlichs al Plà de la Boqueria, no faltarán cotxeros.
Lo públich hauria de respondre:
—Y mentre los camàlichs dirigeixin los cotxes, no faltarán desgracias.

* * *
Lo Sr. Utoff es un home molt humanitari.
Respecte als cotxeros, si no 'ls dona un gran sou y no 'ls dona temps per menjar, en canbi 'ls deixá pas-sejar en cotxe.
¿Qué més volen?
Respecte als caballs ja es un' altra cosa.
En aquella empresa, segons aixis ho indican las costellas que al cap de molt poch temps de servir tots los caballs ensenyen, s' ha trobat un sistema per fer grans economias.
Trebballar molt y menjar poch: aquesta es la base. Ab lo menjar qu' estolvian se 'n compran de nous, y al cap-de-l' any s' ahorran uns quants mils duros de garrofas.

Consagrém un sentit recort á la memoria de nostré inolvidable company Joaquim Maria Bartrina, que 'l dia 4 de agost de 1880 va morir, omplintnos de sentiment.

Ahir, dijous, va celebrarse en l' iglesia de Betlem lo seu aniversari, ab la condició imposta a la familia pèl rector de aquella parroquia, de que no havia de anunciarlse 'l funeral.

L' Iglesia 'l hi ha dirigit las seves oracions medianibus illis; nosaltres en canbi lo plorém de franch.

Un any, ni cent que passin bastarán á esborrar del nostre cor la memoria del inspirat poeta, y del angelical amich, que durant tant temps va compartir ab nosaltres penas y alegrías.

Avis á la societat protectora dels animals.

Una anécdota que conta un revistero de Paris:
Hi havia una dona ab una nena que venian flors molt müstigas en lo boulevard dels Italians.

Un anglés y una senyoreta pasan pel devant y compadesuda aquesta de la pobra florera, deixa caure dissimuladament al peu de la criatura un bitllet de 50 franchs.

La nena 'l cull y 'l dona á la seva mare. Aquesta queda tota sorpresa y enterantse de que 'l bitllet havia caigut á la senyoreta, corra á tornarli, entregantlo al senyor.

La senyoreta 'l hi esplica lo que havia ocurregut, y l' anglés, cambiant lo bitllet de 50 franchs per un de 500 l' hi diu:

—La meva filla veient la vostre pobresa, vos havia donat 50 franchs, jo vos ne dono 500 veient la vostra honradés.

La presencia dels músichs Re-Mi-Fa-Sol al Tivoli, dona oportunitat á la següent combinació de un nom que casi bén compon tota l' escala musical.

Se tracta de un senyor que 's deya:
Do-n Re-mi Fa-sol y La-ci.

Los catalans de la Habana ja tenen un órgan en la premsa. Se titula *La Atlàntida*, està dirigit per don Pau Giralt y Alemany y ha tingut la atenció de fersos una visita.

'l hi desitjem salut y prosperitat.

En lo mateix periódich hi havem lleigit que 's tracta de la construcció en aquella important ciutat de un Centro català.

Sempre 'l fill de Catalunya s' ha distingit per l' amor á la terra que 'l ha vist neixe; pero aquest amor creix y s' aumenta considerablement ab la distancia.

Tant-de-bò, que 'l Centro català de la Habana arribi á ser en tots conceptes lo primer centro d' aquella capital.

Fins fa molt poch figurava en los presupuestos de Inglaterra una cantitat destinada ja rescatar als inglesos qu' en los viajes que per tots los punts del globo fossen presos de lladres ó salvatges.

Aquest any per fi, s' ha suprimit aquesta partida dels presupuestos, per considerarla innecessaria.

A Inglaterra, com per tot arreu, vá predominant aquella doctrina continguda en la següent màxima:

«Qui 's trobi ab un compromis que s' espavili.»

Sobre 'ls inglesos un escriptor francés, Mery, explicava 'l motiu que feya que poguessen colonizar lo mont sense perill de ser devorats pels canibals y antropófagos.

«La carn del inglés los salvatges la retxassan. A copia de pendre píldoras de Holloway y Ruibarbo arriba á modificar 'l gust de aquesta carn, de tal manera, que 'ls antropofágos més afamats la repugnan. Veu aquí porque poden barrejarse ab ells impunement y realissar las seves portentosas conquistas.

Una màxima per acabar:

«La riquesa es com certa classe de vins, com mes se 'n beu mes set se té.»

QUÈNTOS.

Hi havia un anunciant que 's proposava utilitzar tots los medis pera donar circulació als seus anuncis.

Un dels medis que se 'l hi van occore en materias de circular yá ser colocarlos en los carruatges, y fins vá arribar á tenir la pretensió de colocarlos en los carruatges dels morts.

—Estará molt bén, deya. Figúrinse 'l efecte que hi fará un anunci que diga per exemple:

—Curacion radical e infalible de la tisis.

Se conta de un home distret la següent anécdota:

Anava á Madrit, y al arribar á Cervera, va tenir de baixar per satisfer una necessitat urgent.

En un wagó de primera vèu á un amich seu y corra a saludarlo.

Enrahonan un ratet de la familia, dels negocis, del viatje, etc., etc., tocan la campaneta, la locomotora xiula, y 'l home, distret, encaixa ab lo seu amich; lo tren arrenca y agitant lo mocador lo despedeix.

Després s' estirava 'ls cabells. Entretingut ab l' amich no vá recordarse de que ell també feya 'l viatje y 's quedava en terra.

Un fabricant de coronas fúnebres feya la següent reflexió sobre 'ls viudos:

—Lo primer any en que se 'ls mor la dona 'l que menos se gasta quatre duros ab una corona fúnebre. Al cap de dos ó tres anys de haver mort, ab prou feynas s' hi gasta quatre rals.

Paraulas de un presumit:

—Senyors, es precis regoneixe que tinch una salut molt bona per no estar més malalt de lo qu' estich tenint una malaltia tant grave!

En un ball:

—¿Y la Pepa?

—Pobre Pepeta! Està mala. Tè una congestió cerebral.

—No es pas estrany: la pobreta té un temperament tant sanguinari...

En uns exàmens:

L' examinador al seu deixeble:

—A veure, ¿quin camí seguiria per anar fins á Sant Francisco de California?

L' alumno:

—De primer aniria á Cádiz, m' embarcaria en un vapor y 'l capitá m' hi portaria, qu' ell té més obligació que jo de saber aquestas coses.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vá dirmé un coneget meu en un tò bastant formal:
—Si tú 't fas de la total
tindrás sempre un quart de Déu
que per tot te guiaré,
que no 't faltara segona
y serás una persona
que may hu 't espantarà.
Vaig respondre jo al moment:
—Quina cosa més tres-quinta!
Bè 'u son la Paula y la Cinta
y viuen molt malament.

Q. ROIG.

II.
Del dos-tres qu' estich més tot
es quan puch menjar hu-doble,
y en tenint sols un poch
ja 'm sembla que soch un noble.

J. ESCOFET.

SINONIMIA.

En Tot tot tot
sol pendre 'l tot.

J. PATACÀ.

TRENCA-CAPS.

Do-Re-Mi-La.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un home.
JOSEPET ARÓ.

CONVERSA.

—Pep, veldria ferme una pregunta?
—Diga, t' escolto.
—¿Quin ofici té ton cui?
—Dorador de quadros.
—¿Y tú?
—Escrivent de una casa de comers.
—¿Y ta promesa?
—Fá de.... Endavína qu' entre tots dos ho havém d' bê prou.

A. BERRET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4.—Lo que tenen ciutats y pobles.
4 2 3.—Una mida que casi tots porten.
3 2.—Membre del cos humà.
2.—Una lletra.
4 2.—Aliment de cada dia.
1 2 4.—Lo principal del cos.
3 2 4 2.—Lo qu' han de consultar al estudiar geografia.

R. NAJUL.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment dongan un total de 23.
PAGÈSSET.

GEROGLÍFICH.

LO OG
OOOO
LL
D a d r L
L I Y

SINTETÀ GARBERCH.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Ca-ball.
2. IDEM 2.—Mo-ne-da.
3. SINONIMIA.—Cabrera.
4. MUDANSA.—Cap-Sap-Rap.
5. COMBINACIÓ DE NÚMEROS.—5 7 3 6 4
3 6 4 5 7
4 5 7 3 6
7 3 6 4 5
6 4 5 7 3
6. TERS DE SÍLABAS.—Ma ta ro
Ta ri ma
Ro ma na
7. TRENCA-CLOSCAS.—La Guardiola.
8. GEROGLÍFICH.—Al istiu tota cuca viu.

SANTORAL BARCELONÍ.

Cuidado senyor candidat dels 40,000 duros, cuidado que després de tot no l' hi pintin
Sant Cristófol nano.